

ZÁHADY LADY ELEANOR SWIFTOVEJ

KNIHA 1

TAKÁ VEĽMI ANGLICKÁ
VRAŽDA

VERITY BRIGHT

Ljndeni

Taká veľmi anglická vražda

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Verity Bright

Taká veľmi anglická vražda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TAKÁ VEĽMI ANGLICKÁ VRAŽDA

VERITY BRIGHT

TAKÁ VEĽMI ANGLICKÁ
VRAŽDA

Ljndeni

Vražda je vždy chybou. Člověk by nemal robiť veci,
o ktorých nemôže hovoriť po večeri.

Oscar Wilde, *Obraz Doriana Greya*

PROLÓG

Lady Eleanor Swiftová uprela pohľad na impozantnú fasádu a znova si v duchu položila otázku, či jej rozhodnutie vrátiť sa na toto miesto bolo rozumné. Od chvíle, keď dostala list s informáciou, že jej strýko zomrel, a ona celkom nečakane zdedila panstvo Henley Hall, bola si istá, že jej príchod sem je presne tým, čo v tejto fáze svojho života potrebovala.

No teraz...

Stála pred dvojkrídlovými dubovými dverami a pohľadom kĺzala po dvoch úzkych vežiach, ktoré sa týčili po oboch stranách rozsiahleho kamenného sídla krémovej farby. Oddelené tromi radmi oblúkovitých okien pôsobili dojmom, akoby svojimi hrotmi krájali sivú, zamračenú oblohu. Uprostred na hlavnom oblúku budovy sa vynímal vytesaný erb rodu Henleyovcov a jej sa zdalo, že na ňu z tej výšky odmietavo zazerá.

K panstvu Henley Hall patrilo aj osemdesiat hektárov pozemkov a záhrad a príjazdová cesta, ktorá v poloblúku obchádzala fontánu pred hlavným vchodom. Keďže cesta bola prázdna, natískala sa jej otázka, či strýkov obľúbený rolls royce je ešte stále v prevádzke. Spomenula si, ako sa v ňom viezla po kľukatej, takmer kilometer dlhej ceste k veľkolepej bráne z tepaného železa a potom ďalej až na železničnú stanicu do Chipstonu. Odtedy prešlo mnoho rokov a bolo to posledný raz, čo strávila istý čas na panstve a videla svojho strýka.

Vzdychla. Bolo to naozaj dávno, v lete 1904, mala vtedy iba trinásť rokov. V internátnej škole, ktorú navštevovala, dostala

povolenie stráviť jedny z mála prázdnin doma. Strýko sa však zdržal na panstve sotva jeden-dva týždne. Ako zvyčajne mal prácu v zahraničí a ju zveril do starostlivosti tajomného majordóma Clifforda.

V tom roku bolo mimoriadne daždivé leto a aby unikla jeho monotónnemu rytmu, dni trávila zahĺbená do obľúbených kníh a v noci spriadala fantastické plány, ako sa vyhnúť návratu do ešte bezútešnejšej internátnej školy. Odvtedy prešlo šesťnásť rokov a dnes sa znova ocitla na tomto mieste.

Zhlboka sa nadýchla, a keď potiahla rúčku zvonca, spomenula si, že naposledy, keď tu stála, nebola ešte dosť vysoká, aby na ňu dočiahla.

Kým čakala, znova sa zadívala na erb rodu Henleyovcov.

Na čo myslíš, Ellie?

PRVÁ KAPITOLA

Pripadalo jej ako večnosť, kým Clifford, majordóm jej zosnulého strýka, otvoril dvere. Tváril sa rovnako odmerane ako posledný raz, keď ho videla, a čo bolo nepochopiteľné, vôbec nezostarol, vyzeral presne tak ako pred tými mnohými rokmi. Nevedela si vybaviť jedinú chvíľu na panstve, ktorú by tu strávila bez neho. Bola presvedčená, že všetci majordómovia sa narodia už ako dospelí a ich vek sa nemení až do chvíle, kým nezmiznú v diskrétnom oblaku dymu. Veď oddaný sluha by si nedovolil unúvať svojou smrťou zamestnávateľa, to by jednoducho bolo absolútne nevhodné.

Nedočkala sa od neho srdečného privítania, po ktorom túžila. Odmerane sa uklonil a povedal: „Vitajte v Henley Hall, lady Swiftová.“

Vari si tú vetu nacvičoval? Ako inak by zvládol naraz vyjadriť toľký chlad, rezervovanosť a nádych nesúhlasu? Napokon čo vlastne očakávala? Pravdupovediac, nič. Tak ďaleko dopredu nepremýšľala.

„Ďakujem, Clifford.“

Aspoňže si tá pamätá, Ellie, utešovala sa v duchu. Aj keď na rozdiel od neho ja som sa dosť zásadne zmenila. Keď nič inšie, tak aspoň už dočiahnem na zvonec.

Tuho zovrel pery a podržal jej dvere, keď prekročila prah a vyšla dnu s pomerne minimalistickou a dosť ošumelou batožinou. „Prepáčte, mylady, nebodaj som zle pochopil informáciu od vás? Dovolil som si tomu porozumieť tak, že pricestujete zajtra večer

vlakom o osemnásť tridsať. Bol som pripravený ísť po vás na chipstonskú stanicu rollsom.“

„Správne ste porozumeli, Clifford. Ibaže som pricestovala skôr, dopravila sa sem bez vašej pomoci a tu som.“

„Výborne, mylady.“

Vtom jej pozornosť upútal zúrivy škraBOT na dvere z orechového dreva za majordómovým chrBTom, ktoré sa vzápätí rozleteli. Vybehol z nich postarší buldog s ovisnutou zvrásnenou kožou okolo papule, ktorý pazúrmi škriabal po drevenej dlážke všade tam, kde vo vstupnej hale nebola pokrytá hustými kobercami. Pes na ňu skočil s takou vervou, že so žuchnutím dosadla na stoličku s nízkym operadlom, zvráskavenou hlavou ju drgol do tváre a ako uvítací darček sa o ňu obtrel nosom drsným ako šmirgľový papier. Aspoň niekto dal najavo, že sa teší z jej príchodu.

Clifford zatlieskal a zvolal: „Už aj dolu, Gladstone!“ Pes si poslušne sadol. „To je pán Gladstone, mylady. Váš zosnulý strýko ho kúpil krátko po vašej poslednej návšteve na panstve.“ Zarazil sa, no napokon dodal: „Už je to dávno, čo ste prázdninovali v Henley Hall.“

Eleanor mlčala. Veľmi dobre vedela, ako dlho už nenavštívila žiadne miesto, ktoré by mohla nazvať čo len trochu svojím domovom.

Gladstone sa postavil a krátkym chvostom v tlmenom, pravidelnom rytme búšil do hustého koberca. Clifford zmenil tému rozhovoru. „Môžem vám ponúknuť čaj, mylady? Určite ste vysmädli po takej dlhej ceste.“

„Radšej by som sa išla prezliecť a trocha si usporiadať myšlienky.“

„Váš nebohý strýko vám zanechal pár dokumentov, ktoré by ste si možno rada prečítali.“

„Dokumenty? Takmer sedem týždňov som nezazrela čo len trochu slušnú posteľ. Dokumenty môžu počkať.“

„Ako si želáte, mylady. V takom prípade si vám dovoľím ukázať vašu izbu.“

Na elegantnej chodbe na poschodí Clifford zastal pred známymi dverami. Otvoril ich a odstúpil nabok. „Vaša izba, mylady.“

Eleanor stačilo pár krokov a vrátila sa o šesťnásť rokov späť. „Panebože!“ Neveriacky sa obzerala okolo seba. Bolo očividné, že izbu pravidelne upratujú, lebo nikde nebolo ani smietky. Určite ju aj často vetrali, keďže sa v nej vznášala vôňa čisto opranej bielizne. Ale inak sa odvtedy, čo v nej naposledy bývala, nič nezmenilo. „Clifford, ja...“ Zarazila sa a ďalšie slová jej zamrzli na jazyku, keď zbadala, ako sa rozhojdané cípy majordómovho fraku potichu vzdalujú po schodisku.

Eleanor zaskočená pocitmi stála uprostred izby. Ani vo sne by jej neprišlo na um, že sa vráti práve do tejto izby. Odkedy odišla do zahraničia, precestovala kus sveta a vyskúšala veci, na ktoré by sa len málo žien v jej veku odvážilo alebo by im to sotva niekto dovolil. A hoci minulý mesiac oslávila dvadsiate deviate narodeniny, pripadala si ako malé dievčatko. Pozrela do zrkadla na náprotivnej stene, v ktorom sa odrážala postava štíhlej ženy v beznádejne nmoderných šatách, jej ohnivočervené kučery a pokojný pohľad zelených očí. Pokrútila hlavou. *Dost' bolo chmúrnych myšlienok, Ellie!*

Sadla si na kraj postele tak prudko, že ružovo-zlatá prikrývka za jej chrbtom sa vydula. Prešla rukou po hodvábnnej látke a na svoje prekvapenie zistila, že sa chichoce. Ako malá túto prikrývku priam zbožňovala – občas si ju dokonca prehodila cez plecia ako princeznovský plášť a bábiky posadené na diváne zabávala svojím duchaplným rečením. No po pár rokoch, keď prišla znova na panstvo už ako pubertiačka, ju znenávidela.

Znova sa poobzerala okolo seba. Medzi dvomi klenutými oblokmami sa nachádzali tri vysoké policové skrine s vyrezávanými slonmi plné kníh. Nebodaj sú v nich...? Veru tak! Tie úžasné knihy, ktoré doslova hltala počas nekonečných upršaných dní, keď

sedávala schúlená s prekríženými nohami na podobločnici – *Rebecca z farmy Sunnybrook, Dobrodružstvá Huckleberryho Finna...* A na ďalšej polici *Tisíc a jedna noc, Ostrov pokladov, Cesta okolo sveta za osemdesiat dní a Kniha džunglí*. Ako malá verila, že tie príbehy sú skutočné.

Nad posteľou visel obraz oázy znázorňujúci karavánu oddychujúcich tiav, ktoré naberajú sily na ďalší úsek cesty. Ako dieťa sa naň vydržala dívať celé hodiny. Kedykoľvek neskôr si na ten obraz spomenula, vedela si ho vybaviť do najmenších podrobností. Okolo prameňa s vodou rástli palmy, zlatisté pieskové duny v dialke prechádzali do jemného purpuru. Pod palmami stáli ťavy s nádherými sedlovými vakmi ozdobenými kaskádami čiernych a zlatých strapcov, ktoré sa ligotali v popoludňajšom slnku.

No celé tie roky ju na obraze najviac fascinovali pohoniči tiav – ich rozviate biele kaftany a červeno-biele kockované *kefje*, z ktorých im vykúkali len oči čierne ako uhoľ. Sedávala na posteli so zošitom položeným na skrížených nohách, do ktorého napísala toľko vymyslených dobrodružných príbehov o karavánach, že by niekoľkokrát zaplnili celú knižnicu.

A nakoniec si to všetko zažila aj v skutočnosti, Ellie. Precestovala si soľnú púšť Lút, putovala po Hodvábnej ceste a zažila mnoho ďalších dobrodružstiev. Niektoré boli dokonca ešte divokejšie než tie, o ktorých si snívala ako dievčatko.

Možno je najvyšší čas, aby sa tým už prestala sužovať. Sotva polovica toho, čo sa píše v knihách, zodpovedá skutočnosti. Sama na sebe zistila, že výhľady na horské masívy, putovanie púšťami a lesmi, spanie pod oblohou posiatou miliónmi žiarivých hviezd neraz vystriedal hlad, vyčerpanie a choroba.

Aj keď sa nikdy necítila taká plná života ako tam, veľakrát nevedela, kde bude najbližšiu noc spať alebo čím sa nasýti.

Netvárila sa, že je prvou ženou, ktorá sa vydala touto cestou. Išla po stopách svojich hrdiniek – tých niekoľkých statočných

priekopníčok, ktoré sa odvážili vzoprieť konvenciám a aj napriek nesúhlasu držali krok so svojimi známejšími mužskými kolegami. No aj tak to ženy mali dvojnásobne ťažšie.

Teší ju, že sa na to podujala? Nepochybne. Podobalo sa to v niečom príbehom v knihách? Ani trochu! Znova vzdychla. Keby len neprišiel ten pokašlaný list! No veľmi dobre vedela, že práve ten všetko urýchlil. Musela si priznať, že život, ktorý viedla, jej už neprinášal toľko radosti ako kedysi. Mala rada cestovanie, najmä do exotických krajín. To sa nakoniec stalo jej životným štýlom aj prácou a takto prežila väčšiu časť svojho dospelého života. No boriť sa každý deň s neistotou a nepohodlím po čase stratilo svoj pôvab.

Dokonca ani cesta z Južnej Afriky do Londýna jej nepripadala ako dobrodružstvo, ale skôr ako boj o prežitie. Treba však úprimne priznať, vravela si v duchu, že cesta dlhá takmer pätnásťtisíc kilometrov, ktorej súčasťou boli dve núdzové pristátia, by trochu unavila aj toho najneohrozenejšieho cestovateľa. Prvý let na novej trase vždy sprevádzajú ťažkosti, najmä pre jeho nepredvídateľnosť. A presne to platilo aj na prvý komerčný let z Kapského Mesta do Londýna. Zo štyridsiatich piatich dní – toľko trvala ich cesta – boli vo vzduchu iba päť dní. Ostatný čas strávili na zemi oprávaním lietadla čímkoľvek, čo ako prvé našli v Sudáne a potom v Bulawayi, kde núdzovo pristáli. Nakoniec to, aj keď trochu otlčený a s modrinami, zvládli. „Už v živote nechcem vidieť piesok!“ zastonala Eleanor.

Na bielizníku si všimla bábku ešte vždy zamotanú v spleti povrázok. Chudák šašo. Jedno popoludnie sa s ním hrala, poskakovala s ním stále dookola po okrúhlom koberci a na druhý deň, keď mala zlú náladu, mu odtrhla nohy. Odvtedy sedí tam hore beznádejne zauzlený vo vodiacich nitkách. Zvláštno, bola takmer presvedčená, že už dávno pretrhla všetky putá, čo ju spájali s týmto miestom, vôbec jej neprišlo na um, že sa sem niekedy vráti a už

vonkoncom nie plná chaoticky zmiešaných pocitov pripomínajúcich zauzlené nitky toho úbohého šaša.

Hneď vedľa neho stála Eleanorina najmenej obľúbená, no zároveň najdrahšia hračka – dom pre bábiky vytvorený podľa panského sídla Henley Hall. Keďže medzičasom riadne podrástla, dovidela naraz na všetkých šesť poschodí v dome s otvoreným priechodom, v ktorom sa nachádzali repliky väčšiny miestností.

Boli zariadené nábytkom, obrazmi a v niektorých sa nachádzali aj bábiky. Bolo ich zo päť. Jedna predstavovala muža, pravdepodobne to mal byť strýko, tomu odpadla ruka; ďalšie dve v slúžkovských uniformách vykazala do kuchyne; a tá, ktorá sa ponášala na majordóma, skončila po mimoriadne ťažkom popoludní s Cliffordom v šatníku. Pohádali sa na tom, čo mladá dáma môže a čo by nemala robiť. S majordómom sa nezhodla v ničom, keďže si chcela užiť chvíle slobody, celá šťastná, že nemusí dodržiavať školské pravidlá.

Vtom upútalo jej pozornosť niečo v obloku na najvyššom poschodí domu pre bábiky. Natiahla ruku do miniatúrnej spálne a vybrala tú vec. Držala ju v dlani, obzerala zo všetkých strán – boli to vreckové hodinky jej strýka. V jedno upršané popoludnie s ňou strávil hodinu tým, že jej ukazoval trik, ako ich pomocou neviditeľnej nitky vyťahuje raz z jedného, raz z druhého vrecka.

„Hádaj, v ktorom sú teraz?“ nabádal ju.

„V tomto.“

„Aha! Znova zle.“

Uvedomila si, že to je jedna z mála milých spomienok, ktoré má na strýka. Väčšinou sa jej videl priveľmi odmeraný. A najviac zo všetkého cestoval, kvôli práci často chodil do zahraničia. Ako dieťa nemala ani potuchy, čo vlastne strýko robí, a aj teraz tápala. Vedela, že nejaký čas slúžil v armáde, ale pomerne skoro odišiel do dôchodku. A všetko, čo potom robil, bolo pre ňu zahalené rúškom tajomstva.

S povzdychom si vložila strýkove hodinky do vrečka. Potešilo ju, že našla aspoň jednu pozitívnu spomienku.

Eleanor zatvorila dom pre bábiky a vtedy si uvedomila tú iróniu, že jediné miesto, ktoré mohlo byť jej domovom, sa ním nikdy nestalo. A teraz jej patrí. Stala sa majiteľkou Henley Hall. No hneď si položila otázku, či sa tu vôbec niekedy bude cítiť ako doma, či tu nájde domov, o ktorom snívala. Odrazu mala pocit, že sa zadusí, že je vo vzduchu a sedí v malej kabíne otlčeného lietadla. Cliffordovi povedala, že si chce po ceste trocha usporiadať myšlienky. *Dobrá hlúposť!* Sama tu v izbe so záplavou spomienok, to je katastrofa. Vonku je jej svet, miesto, kam uniká, a presne to potrebovala aj teraz.

Keď zišla zo schodov, objavil sa Clifford. „Ste už dosť oddýchnutá, mylady, aby ste sa zoznámili s ostatným personálom?“

„Zoznámiť sa s personálom?“ V duchu si predstavila tie dve anonymné slúžky v dome pre bábiky. „Nie, Clifford. Nie som dostatočne oddýchnutá. Zoznámenie s personálom musí ešte nejaký čas počkať.“

Obliekla si kabát a kým sa ho jednou rukou snažila zapnúť, druhou schmatla kľučku dvier a otvorila ich. Clifford sa vrhol vpred a postavil sa jej do cesty.

„Mylady, už sa stmieva. V noci nie je bezpečné prechádzať sa po vonku. Je tam viacero...“

Čoho je tam viacero, to sa už nedozvedela. Eleanor schmatla klobúk, prekĺzla okolo majordóma a vyrazila von do hustného súmraku.

DRUHÁ KAPITOLA

Vonku už prudký vietor nabral takmer silu víchrice. Eleanor si musela držať klobúk, aby jej ho víchor neuchytil. Ako sa plahočila popri ceste k bráne, náhle zachytila akýsi zvuk a nebolo to skučanie vetra – pridal sa k nej strýkov buldog. Podchvíľou si hlasno odfrkol, lebo sa snažil držať s ňou krok a na krátkych nohách sa nemotorne knísal z jednej strany na druhú.

„Gladstone! Čo tu robíš?“ Keď sa k nemu sklonila, pes ju nadšene pozdravil – oblizol jej nos a čelo. „Fuj!“ Síce ju potešilo, že má spoločnosť, ale to uslintané pusinkovanie si mohol odpustiť. Eleanor hneď varovne zdvihla prst, že ak ju ešte raz oblizne, pošle ho domov.

Keď situáciu vyriešila, pokračovala v prechádzke, aby si vyčistila hlavu od dávnych spomienok. „Tak poď, starký. Uvidíme, či rozhodíme tie tvoje stuhnuté laby a moju nepríjemnú náladu. Priznám sa ti, že si ma nezastihol v najlepšom rozpolžení.“

Pravdepodobne ani Clifford nemal najlepší deň. A čo ostatné služobníctvo? S tými sa ešte ani nezoznámila. Vtom akoby jej vnútorný hlas pošepol – má vôbec význam sa s nimi zoznamovať, keď tu možno zostane len krátko a ani si nezapamätá ich mená? Stačí, ak sa odhodlá prežiť tri šialene nudné týždne v preplnených vlakoch a v nedýchateľnom dusne parníkov a bude späť vo svete, do ktorého patrí. Vo svete, kde žije rušný, dobrodružný život. Vo svete bez honosných oblekov a pompéznych uniforiem, v ktorom nevládnú smiešne pravidlá a etiketa.

Čo keby sa jej podarilo chytiť spiatočný let do Kapského Mesta? Cestujúci riadne zacvakali, aby mohli ako prví letieť z Kapské-

ho Mesta do Londýna, no Eleanor pochybovala, že bolo veľa tých, ktorí si kúpili aj spiatočný let. Ona mala výhodu, cestovala zadarmo, lebo firma, pre ktorú pracovala, to lietadlo vlastnila. No keď si predstavila, že ďalšie dva mesiace stráví núdzovými pristátiami a náročným prežívaním v púšti, celkom ju prešla chuť.

Vlastne vôbec nemala chuť s niekým sa stretnúť, kým si nevylepší náladu, a desaťminútová prechádzka k železnej bráne jej nestačila. Zhlboka si vzdychla a zabočila nie na cestu vedúcu do dediny, ale doprava a so svojím spoločníkom za päťami fučala do kopca. Kráčala po ceste – jej to pripadalo ako niekoľko kilometrov –, až prišla na križovatku s rozbitým smerovníkom. Keďže nemala potuchy, kde sa nachádza, bolo jej v podstate jedno, kam sa vyberie. Znova sa rozhodla zabočiť doprava a pokračovala v prechádzke.

Kráčala popri prázdnej ceste a snažila sa sústredene premýšľať. „Gladstone, kamoško, čo mám robiť? Dostala som list, v ktorom stálo, že mi zomrel strýko, ale bola tam aj nečakaná novina, že mi odkázal Henley Hall. Tak... som sa vrátila v nádeji, že sem zapadnem, že to bude môj domov.“ Eleanor pokrútila hlavou. „Ale, ako zvyčajne, cítim sa tu ako úplná cudzinka.“

Vyzeralo to, že jej starosti Gladstona nudia. Svížny poklus už dávno zamenil za pomalé šuchtanie a so sklonenou hlavou sa podchvíľou tu a tam pristavoval, akoby sledil po imaginárnych zajacoch.

Pes však mal ešte jeden dôvod, pre ktorý čoraz viac upadalo jeho nadšenie. A ten si odrazu všimla aj Eleanor. „Pánabeka, celkom som sa stratila v tých mojich hlúpych úvahách a vôbec som si nevšimla, že prší.“

Dážď nabral na sile a neľútostný príval studenej vody spôsobil, že Gladstone každú chvíľu potriasal mokrou hlavou. Eleanor nemala potuchy, ako postarší buldog znáša takéto počasie, a robila si starosti, aby ten úbohý pes nenachladol. Alebo aby sa mu

nestalo ešte niečo horšie. Čo ak sa mu vlhko usadí v kĺboch a tie jeho geneticky stuhnuté nohy mu celkom vypovedajú službu?

Vtom tak silno zahrnelo, že podskočila ako vyľakaná ovca. Gladstone sa jej pritisol k nohám a schúlil sa pod sukňu. „Prepáč, starký.“ Zložila si z krku šál a priviazala mu ho k obojku, lebo sa obávala, že pri ďalšom zahrnení sa pes ešte viac vyplaší a utečie. Vtom sa zablysko a vzápätí sa ozval hlasný rachot, čo znamenalo, že búrku už majú takmer nad hlavou.

Eleanor vylovila strýkove vreckové hodinky. Bolo takmer štvrt na jedenásť. Prechádzali sa už takmer trištvrtehodinu a ona nemala ani hmlistú predstavu, kde sa nachádzajú. „Úkryt, Gladstone. Niekde tu musí byť nejaká diera, kde prečkáme, kým sa búrka vyzúri.“

Mokrú vlasy, ktoré jej vetrisko pricapil na tvár, ju pichali do očí a premočené oblečenie sa jej lepilo na telo. Medzi vetvami stromov, ktoré sa zúrivo nakláňali raz na jednu, raz na druhú stranu, odrazu zazrela za hustým plotom záblesk svetla. Keď ju silný nápor vetra hodil bokom, psa potiahla so sebou. No zároveň v medzere medzi rozhojdanými konármi znova zazrela jagavé svetielko.

„Poďme, starký. Spása je na dohľad!“

Eleanor s očami prižmúrenými pred návalmi dažďa sa bojovne predierala cez hustý porast. To svetlo vychádzalo z nejakého prístreška alebo búdy. „Gladstone, stavím sa s tebou o týždenný prídel granúl, že tam v tej búde budú mať pre mňa kávu a pre teba teplú deku.“ Snažila sa, aby premoknutý buldog šiel rýchlejšie, no hrozilo, že to neovláadne a začne sa vzpierať.

Konečne sa dostala bližšie a zistila, že ten prístrešok je veľká drevená chalupa pre robotníkov. Ibaže medzi ňou a chalupou sa nachádzal drôtený plot a ešte k tomu paradne vysoký.

Roztrasenými prstami priviazala Gladstona o tyč plota, pricapila mu na hlavu svoj klobúk, aby mu aspoň trochu chránil krvou podliate oči pred privalmi dažďa. „Len im dám vedieť, že potrebujeme pomoc, a hneď sa po teba vrátim.“